

yapar umuduyla parmaklarını ağzının kenarında, çenesinde dolaştırıyor. İsimleri ortadan kaldırarak şairi şair yapan şeyleri bulma çabasından söz edecekken, “Ablam on dokuz yaşındayken bir şairin peşinden gitti, bir daha da dönmedi...”

diyor birden.

Şairin küt parmakları masanın üzerinde birbirine iyice kenetleniyor. Böyle bir cevap beklemediği belli, anlamaya çalışıyor. Bakışlarında korku var. Can'ın aklını yitirdiğini, az sonra yerinden kalkıp ona saldıracığını düşünüyor sanki. Kendi korkusundan ve bakışından rahatsız oluyor, başını çevirip garsonu arıyor.

“Bir çay daha?” diye soruyor Can.

Şair önce bir şey söylemiyor, sonra “Ne bulmayı umuyorsunuz ki? Ablanızın neden gittiğini mi?” diye soruyor. “On dokuz yaşındaymış...”

Bunu bir açıklamaymış gibi söylüyor. Can, on dokuz yaşında olmanın tek başına bir açıklama olduğunu kabul etseydim çoktan ederdim, diye düşünüyor. Buna rağmen şairle bir süre genç olmaktan söz ediyorlar, birbirlerine beylik sözler söylüyorlar. Sonunda şair bir nokta koymak istercesine, “Gençler soyunduklarında,” diyor, “üzerlerinde bir tek heyecanları kalır.” Söylediği cümledeki derin anlamı onaylatmak için Can'ın gözlerinin içine bakıyor. Can ne yapacağını bilemiyor. O sırada yan masadan biri, genç bir adam, kalkıp yanlarına geliyor. Şairi tanıdığını, ona hayran olduğunu söylüyor. “Keşke kitaplarınız yanımda olsaydı,” diyor, “imzalamanızı çok isterdim, sevgilim de çok seviyor sizi.” Konuşuyorlar. Can, gencin bakışlarındaki hayranlığı görüyor. Şairin sakalındaki kırıntıya rağmen doludizgin bir hayranlık... Bu hayranlık dolu bakışları üzerinde hisseden insan hiçbir tehlikeye maruz kalmadan alçakgönüllü bir hayat sürdürebilir, diye düşünüyor, her enlemde ve boylamda, çöllerde ve kutuplarda. Genç adam alçakgönüllü şairle ve-